

Lejtmenetben Európa fantomkormányai

2025 szeptember 20. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Nyugat-Európában a polgárok egyre elégedetlenebbek azokkal a kormányokkal, amelyek semmibe vették a népakaratot.

Közvetlenül azel?tt, hogy a francia kormányf? elbukott a saját maga által kezdeményezett bizalmi szavazáson, Marine Le Pen, a Nemzeti Tömörülés frakcióvezet?je indulattal teli hangon szólalt fel a nemzetgy?lésben. Beszédéért számos politikai elemz? és kormánypárti képvisel? is éles bírálattal illette a többszörös jobboldali elnökjelöltet. Mint sokan kifejtették, amikor

Le Pen a szavazás pillanatát a „fantomkormány szenvedésének a végéhez” hasonlította,

túlzásba esett, hiszen egy kisebbségi kormány esetében el?fordulhatnak kormányf?cserék, így „felesleges és ízléstelen” a francia politikai elit átfogó válságáról beszélni, és úgy tenni, mintha az illeszkedne az Európa-szerte vizionált, hanyatló tendenciához.

Amennyiben eltekintünk Macron szövetségeseinek a sorozatos kudarcaikból fakadó sértettségét?l – akik mindössze két év leforgása alatt már a negyedik kormányf? bukását szenvedték el –, és egy rövid pillantást vetünk Európa másik két legnagyobb országára, Németországra és Nagy-Britanniára, úgy azt láthatjuk, hogy Le Pen egyáltalán nem esett „ízléstelen túlzásokba”. S?t éppen ellenkez?leg!

Minden jel arra enged következtetni, hogy a francia establishment mellett a brit és a német politika domináns pártjai egyaránt lejtmenetbe kerültek, ráadásul ugyanazon ok miatt: semmibe vették a népakaratot, amely az elit érdekeivel szemben kritikákat fogalmazott meg.

Ugyanis Londontól kezdve Párizson át egészen Berlinig elegük lett a választópolgároknak az ellen?rizetlen bevándorlásból, a háború értelmetlen támogatásából, a káros szankciós politikák er?ltetéséb?l, illetve a mondvacsinált jogállamisági és zöldpolitikai árnyjátékokból.

Macron szövetségesei hiába állítják, hogy a mindössze kilenc hónapot megél? Bayrou-kormány bukását kizárólag a költségvetés és az államadósság körüli vita okozta, a közvélemény-kutatások számadatai nem egy pillanatnyi, szakpolitikával kapcsolatos társadalmi elégedetlenségr?l árulkodnak, hanem egy hosszú hónapok óta tartó, kifejezetten elitellenes hangulatról.

Miközben Macron elnök pártja idén képtelen átlépni a 15 százalékos támogatottsági mutatót, addig a leger?sebb ellenzéki párt, a Nemzeti Tömörülés már alulról súrolja a 35 százalékot.

Kifejezetten beszédes, hogy a jobboldali párt el?retörését még a Le Pen ellen hozott bírósági ítélet sem törte meg, ugyanis a legutóbbi felmérés szerint a párt elnöke, Jordan Bardella támogatottsága a többi feltételezett indulóhoz képest is er?södött, jelenleg 35 százalékon áll.

Érdekesség, hogy Németországban egy, a francia politikai állapotokhoz igencsak hasonló helyzetet látni. A német Forsa Intézet nyár végi adatai szintén egy fantomkormány meglétér?l árulkodnak, hiszen

a CDU/CSU szövetsége és a koalíciós partner német szociáldemokraták (SPD) összeadott támogatottsága mindössze 37 százalékon áll, amely a közös kormányzásuk kezdete óta a legrosszabb eredményük. Fontos kiemelni, hogy a számok nemcsak a politikai er?viszonyok átrendez?dését jelzik, hanem a választók egyre növekv? kiábrándultságát is:

Friedrich Merz munkájával soha ilyen kevesen nem voltak még elégedettek, mindössze 29 százaléknyi megkérdezett.

Mindeközben a német választópolgárok hangját képvisel? AfD népszer?sége szárnyal, az augusztus végi 26 százalékos támogatottságával a párt beállította a saját rekordját. Hiba lenne azonban azt gondolni, hogy Alice Weidel szervezete csupán az országos kiábrándultságból profitál, ugyanis példának okáért a szász-anhalti tartományban Ulrich Siegmund listavezet? legutóbb azt mondta, azt AfD olyan er?s bázissal rendelkezik, hogy egypárti kormányzásra készül. Megjegyzend?, a valódi jobboldal megkerülhetetlenségét támasztják alá azok a folyamatok is, amelyek a német baloldal környékén bontakoznak ki. Mint ismert, nemrég Paul Bressel, a német Szabaddemokrata Párt (FDP) képvisel?je kavart nagy vihart azok után, hogy elmondta, amennyiben a liberálisok fenn akarnak maradni, akkor meg kell szüntetniük az egyre népszer?bb AfD politikai karanténba helyezését.

Úgy látszik, ez a fajta gondolatmenet Nagy-Britanniában is kezd gyökeret verni, ugyanis a Nigel Farage vezette

Reform UK párt kapcsán egyre többen azt találgatják, hogy az eredetileg a brexit el?mozdításáért kardoskodó párt egyedüliként vagy koalícióban fordul majd rá egy esetleges el?re hozott választásra. Hogy milyen rendszerszint? átalakuláson ment át a brit politikai er?tér az elmúlt egy év alatt, azt szintén a legfrissebb közvélemény-kutatások érzékeltetik leginkább.

Miközben a kormányzás terhe alatt összeomló Munkáspárt a szavazóinak a felét elveszítette, addig az ellenzékben lév? Konzervatív Párt köreiben szintén drámai elfordulást látni, összesen tíz százalékpontos zuhanást. Ezzel szemben a szigorú bevándorláspolitikával, a nemzeti szuverenitással, a lakhatási és az energiaválság megoldásával, valamint a t?sgyökeres angolok sorsának fellendítésével foglalkozó Reform UK támogatottsága 19-r?l 31 százalékpontra duzzadt, messze megel?zve ezzel a hagyományos pártokat.

Jól látható tehát, hogy turbulens, válságokkal teli politikai id?szak elé néznek azok a nyugati országok, amelyeket az európai politikai és médiaelit eddig rendre a demokrácia fellegváraiként emlegetett. Ezek az országok az elmúlt években számtalanszor bírálták az olyan kormányokat, amelyek valódi választói felhatalmazáson alapulnak, például Magyarországét. Hogy náluk a végeredmény összeomlás vagy kilábalás lesz-e, arról végs? soron nem az elit, hanem a választópolgárok döntenek majd.

Sümeghi Lóránt

A szerz? a Századvég Közéleti Tudásközpont Alapítvány vezet? elemz?je

www.magyarnemzet.hu

Ajánló